

den gjennemgaende Trafik o. s. v. Søger man imidlertid ikke at faae Rogen til at benytte Jernbanerne, men driver man Dampskibe med Godsfragter paa Udlandet, maa man ligesom Andre, der drive saadan en Route, hvis man da vil være fornøstlig og handle rigtig, og dersom man vil gjøre den nogenlunde fyldestgjørende, give sig til at kapre og søge at staffe sig Returfragter. Jeg nævner Returfragter, fordi det ærede Medlem mente, at det vilde være heldigt, om vi kunde faae ligesaa billige Bilkar, som man havde i Hamborg og Holland for Transporten paa England. Men for det Første er der vor geografiske Beliggenhed, der skal tages i Betragtning, og den kunne vi nu en Gang ikke forandre, men dernæst er der en anden Ting, der ogsaa maa tages i Betragtning, nemlig de naturlige Traffikforhold. For nu at nævne en enkelt Bæve, der har stor Betydning, vil jeg ophylse, hvorledes Forholdet for Hamborg—London er overfor Flæsk. Flæsket gaar fra Hamborg til London som Returgods, idet Hovedturen ligger fra London til Hamborg paa Grund af den store Trafik, men hvorledes vil det nu være menesteligt muligt for os at fremtvinge Fragtsatser, som ere lige saa billige for os? Fragtsatserne hos os ere ikke dyre, men jeg er ikke desto mindre villig til at forhandle hyderligere om at faae dem omordnede. Den ærede Ordfører vil jo ikke stemme imod Subventionen i Mar, og det vil derfor blive nødvendigt for mig at komme til et noget andet Forhold end det, vi nu have. Om vi skulle bytte Routerne, om vi skulle beholde Hullrouten, kan jo omtvistes — jeg veed jo nok, at der er nogle Svineslagterier, der ere imod at beholde Hullrouten, og den smukke Tanke, der ligger bagved, er jo den, at de ønske at være ene derom, og at det, der skal gaa til Udlandet, ikke skal gaa til Hull — men jeg, der nærmest staar paa det Standpunkt, at jeg mener, at det maa være Landbruget, der skal gaa foran Svineslagterierne, siger: lad os dog ikke lukke den sidste Ventil for vor Udførsel af levende Svin, og derfor tror jeg, at vi maa holde paa denne Route. Derimod er jeg villig til at overveie, om der ikke bør ske en Forandring med Hensyn til Besælingen af London, saaledes, at der alterneres mellem Parkston og London, men jeg maa dog lige overfor en Ytring, der er falden i denne Sag, sige, at saa maa ogsaa den ene Tur falde bort. Jeg tvivler paa, at der er Grund til nu at gaa lige op til London, det er kun enkelte Duffer, der ere komne frem i den Retning fra et Par Svineslagterier, men det kan gjerne være, at man skal gjøre et Slags Forsøg for at se, om det kan

ske paa en overkommelig Maade, og hvorvidt det virkelig viser sig muligt at komme igennem. Det var det eneste Nøyt, den ærede Ordfører havde paa sit Program i Gaar, denne Parkston—London—Route, alt dette om Jernbanerne er jo gamle Historier, dem hende vi ud og ind, men det ærede Medlem har villet sætte sit Stempel paa forskjellige Ting, der ligge for. Det ærede Medlem er jo ikke ubekjendt med, at der foreligger en Kommissionsbetænkning baade over Frihavns spørgsmaalet og over Spørgsmaalet om en Omordning af Kjøbenhavns Banegaardsforhold. Nu kan det ærede Medlem gjerne for mig sige, at fra en saadan Kommission ville vi nok komme til at høre nærmere om 10 Mar, saa kunne vi vente at se, hvorledes det vilde gaa med denne Sag. Jeg vil imidlertid svare det ærede Medlem, at det kan gjerne være, at det ærede Medlem dog kan faae Frihavnsagen at se saa tidligt, som han kan ønske det, men da Spørgsmaalet er meget kombineret, kan jeg ikke sige noget Bestemt derom nu; da Frihavns spørgsmaalet nemlig hænger nøie sammen med Spørgsmaalet om Ordningen af Kjøbenhavns Jernbaneforhold, navnlig for den østlige Dels Vedkommende, er det klart, at man helst maa behandle disse to Spørgsmaal i Forening. Det er det, Udvalget har ønsket, og jeg antager ogsaa nok, at vi kunne blive enige derom. Hvad nu hele Sjædsferhistorien angaar, saa blev der jo paa det nationaløkonomiske Møde i Sommer holdt et Foredrag derom af Geheimetatsraad Tietgen, og det har den ærede Ordfører her fulgt ganske nøie, jeg tror ikke, at han har udeladt noget Punkt deraf, det skulde da være, at han ikke havde medtaget Broen over Storstrømmen, men ellers fulgte han det saa nøie, at han endogsaa tog det med, at man uden Bognverel skulde kunne fjøre fra Stockholm til Berlin. Det var det Slagord, der dengang gjorde Lykke, det hende vi. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det, Geheimetatsraad Tietgen sagde, ikke var noget Nøyt, han havde blot samlet en stor Stofmasse og blandt Andet ogsaa medtaget, hvad der var forhandlet paa Rigsdagen, og det har jeg ogsaa været med til. Jeg har, tror jeg, under Medvirkning fra den ærede Ordfører, ogsaa behandlet dette Spørgsmaal tidligere, saa noget egentligt Kunststykke er det ikke at skrive denne Ramse op; jeg kunde selv have gjort det tidligere, vi have jo saat temmelig behandlet dette Spørgsmaal i Finansudvalget. Hvis derfor den ærede Ordfører vil forlange, at jeg skal beundre den Dygtighed, hvormed han behandlede dette Spørgsmaal, saa vil jeg vente dermed, indtil